

Hilín 4. 4. 11:12 (pondělí)

„Jak dobře jste ho znal, pane učiteli?“

Tak zazněla první otázka z úst vyšetřovatele Segeta. Seděl na lavici za dřevěným stolem naproti učiteli místní základní školy. Seděli a pozorovali linie hřbetů protějšších kopců. Bylo docela pěkné počasí na to, že byl duben, který v tomto kraji obvykle rychle střídá sluneční tvář s tou zakaboněnou až plačtivou. U nohou učitele ležel pes se smutným výrazem.

„Jak dobře?“ zopakoval mechanicky tázaný. „Je to soused, teda byl, ... Moc jsme se dříve nevidali, až v poslední době. Když odešel do důchodu, přistěhoval se sem na trvalo. To snad není ještě ani rok. Loni na jaře to bylo. Předtím bydlel někde v Praze. No, vídali jsme se snad každý den, ale že bych ho nějak zvlášť dobře znal, to bych netvrdil. Já jsem celé dny dole ve škole. Tak ty večery a v sobotu někdy ... Asi dvakrát jsme spolu šli na houby. Chtěl, abych šel s ním, že tu lesy moc nezná. Ale že by byl extra houbař se říct nedá. Tak jen taková sousedská výpomoc. O fotkách jsme hodně mluvili. On je dělal profesionálně.“

„Někdo ho navštěvoval? Jiný soused? Někdo z rodiny?“ následovala další otázka.

„Nejsem si vědom,“ vrtěl hlavou učitel. „Jestli ho někdo navštěvoval, tak jsem si toho nevšiml. Leda, že by to dělal tajně.“

„Proč? Jaké tajné návštěvy?“

„To mi tak ulítlo, promiňte. O žádných nevím.“

„Spojení na příbuzné máte? Třeba pro případ, že by je bylo potřeba informovat?“

„Nic mi nedal. Ani si neuvědomuju, že by se někdy o někom zmínil. Spíš mi přišlo, že asi nějakou rodinu měl, ale ... No, nevím. Lituju.“

„My si to prověříme. Jak v poslední době žil?“

Krátce se zamyslel, jak hledal vhodná slova. „Jedním slovem osaměle.“

„Byl jste někdy uvnitř? Myslím dřív, ne dneska.“

„Párkrát ano. Víte, on byl dobrý fotograf a snímky si zpracovával na počítači. Jenže tomu tak moc nerozuměl, a tak jsem mu čas od času pomohl s nějakou maličkostí.“

„Vy rozumíte počítačům?“

„Trochu. Jen co učím žáky ve škole a něco málo navíc. Expert ani profesionál rozhodně nejsem. Řekněme poučený amatér,“ vymezoval se učitel.

Oba zmlkli a pozorovali psa. Ten se zvedl a popošel pomalu stranou a začal zvracet.

„Asi něco někde sežrala. To mi dělá často a nemůžu ji to odnaučit.“

„Ona ho našla?“ zeptal se vyšetřovatel. „Zlatý retrívr, že? Jak se jmenuje?“ nespouštěl z ní oči.

„Bella se dvěma l. Našla ho a já zavolal vás. Kdo mu to mohl udělat? Takový sympat'ák. Klidný, nekonfliktní. Nerozumím tomu.“

„Všechno nasvědčuje na sebevraždu.“

„Nesmysl,“ vyhrkl učitel.

„Viděl jste sám. Vlezl do bazénu a podřezal si žíly na levé ruce.“

„No to je právě pěkná blbost. Začátkem dubna lézt do bazénu. A žíly si podřezávají pubert'áci z nešťastné lásky a ne důchodci.“

„Myslíte, že důchodci nemůžou mít nešťastnou lásku?“

„To jó. Jen to nebudou řešit takhle. Sebevraždě nevěřím.“

„Víte o někom, kdo by to udělal?“

„Nevím,“ pokrčil rameny učitel a pak dodal, „Nikdo mě nenapadá.“

„Našli jsme dopis na rozloučenou.“

„Vážně? Mohu ho vidět?“

Seget sáhl do kapsy a mlčky podal učiteli list papíru. Ten si ho vzal a četl. „Jsem sám, stále sám. Už nechci být sám na tomto světě. Samota tolik bolí. Sbohem všichni, které jsem

měl rád i vy ostatní.“ Dočetl a párkrát papír otočil, jakoby hledal pokračování. Nic však už nenašel.

„Jen tyhle sotva dva řádky? Kde jste to našli?“

„Vedle tiskárny. Víc toho nebylo.“

„Proč to není podepsané?“

Vyšetřovatel zastrčil papír zpátky do kapsy a tázavě zvedl oči na mluvčího.

„Vždycky všechno podepisoval. Říkával, že mu záleží na tom, aby druhá strana věděla, že je to jeho názor. A tady podpis chybí,“ zdůraznil.

„Asi mu na tom už přestalo záležet. Když jste přesvědčen, že jste na širém světě sám, komu byste se podepisoval?“

„A komu bych vůbec psal,“ nesouhlasil učitel.

„To nevím. Možná ze setrvačnosti. A k čemu pak podpis. Je ten pes v pořádku?“ přehodil Seget myšlenku, když upozoroval, že Bella vypustila trochu průjmové stolice.

„Asi ne docela. Jak říkám, asi něco někde snědla.“ Učitel vstal a šel se podívat blíž. Podrbal Bellu za ušima, což mu vrátila dlouhým oddaným, ale smutným pohledem. „Asi, Bello, zajdeme k doktorovi,“ promluvil k ní a ona na souhlas malátně zavrtěla ocasem.

„Ještě než půjdete k veterináři, pojd'te se podívat dovnitř, jestli vás něco neosloví,“ vstal vyšetřovatel a zamířil ke dveřím. Učitel se přidal a vešli dovnitř.

„Párkrát jste tu byl na opravu počítače, tak si všimněte změn, něčeho neobvyklého, a tak. Jen na nic nesahejte.“

Přízemní vesnický domek měl jen dvě místnosti oddělené chodbou, na jejímž konci byly schody na půdu, plus jedna místnost v přístavbě. Vpravo byla kuchyně a vlevo pokoj. Vstoupili a nebylo pochyb, že jsou v kuchyni osamělého chlapa. Neumyté hrnky a talíře po stole, ne zcela čistý dvouvařič, více méně prázdná lednička. Zde se dlouho nezdrželi a přešli přes chodbu do pokoje.

Pokoj byl vlastně pracovnou. Stůl s typicky chlapským organizovaným nepořádkem sousedil se stolkem, kterému vévodil velký monitor ke staršímu počítači umístěnému pod stolkem, vedle tiskárna na staré vratké židli. Dále akumulární kamna a regál plný fotek a papírů. Učitel se rozhlížel kolem, všechno se mu zdálo normální. Na stěnách přilepené izolepou visely fotografie hradů, zvířat, květin, vytištěné na obyčejném kancelářském papíru, tedy žádná kvalita tisku. Pokrčil rameny a obrátil se na vyšetřovatele „Nic zvláštního, nezvyklého ... „

„Ani na těch fotografiích nevidíte nic zvláštního?“

Učitel se znovu rozhlížel. „Ne.“

„Já ano. Nikde není žádný člověk. A nejen na těch na stěnách, ale ani v zásuvkách a mezi doklady. Jako by neměl žádné příbuzné. To jen podtrhuje jeho pocit osamění, možná až patologický.“

„Manželku neměl. Jestli byl rozvedený nebo vdovec nevím. Ale někde by měl mít snad dceru,“ poznamenal učitel.

„To si už zjistíme. Co počítač? Byl vypnutý nebo byl spuštěný?“

„Když jsem vešel, byl monitor tmavý, ale ledky na procesoru svítily. Zřejmě byl jen v utlumeném stavu.“

„A obsah?“

Učitel probudil monitor z hybridního spánku. Asi po půl minutě se konečně dostal počítač do stavu schopného práce. Učitel spustil průzkumníka, proklikal několik adresářů a zavrtěl nakonec hlavou na znamení, že nic zvláštního nenašel.

„Tak vám děkuji za pomoc. Sám vidíte,“ opsal rukou polokruh, „nikde nejsou žádné stopy po cizím zásahu. Pro nás je to jednoznačné. Jen ještě najdeme dědice a všechno předáme notáři. Pro všechny případy, kdybyste přece jen na něco přišel, dám vám vizitku. Podal učiteli malou kartičku, potřásl mu rukou a nastoupil do služebního auta.

„Ať se vám pes brzo uzdraví,“ zavolal ještě z okénka a auto zmizelo ve zvířeném prachu.

Rapidice 4. 4. 17:32 (pondělí)

Veterinární ordinace v Rapidicích byla umístěna blízko řeky. Byla to vilka z první republiky, ve které majitel od začátku vyhradil přízemí veterinární ordinaci, a v patře se bydlelo. Však majitelem byl zvěrolékař a toto byla jeho praxe a byt. Po válce mu stát vilku zabavil, doktora přemístil někam do JZD v pohraničí a byt směla obývat jen jeho sestra. Ordinaci kupodivu nezrušili, jen lékaři se tu střídali, jak se to režimu zrovna hodilo.

Původní majitel se navrácení nedožil, tak nakonec vilku restituovala jeho sestra, dnes asi osmdesátiletá stará dáma, která celý život bydlela v patře. Sama děti neměla a manžel, který léta pracoval na nedaleké přehradě v elektrárně, odpočíval už léta na místním hřbitově.

V ordinaci se v poslední době prováděly jen drobné zákroky a jinak se všechny případy posílaly do veterinární kliniky v Kamenici. Tady byla vlastně jen taková stanice první pomoci, otevřená pár hodin v pracovní dny, a to spíše z tradice, lékaři se tu střídali podle operačního rozpisu kamenické kliniky. Prostě, kdo zrovna zbyl.

Učitel zastavil před ordinací a otevřel dveře spolujezdce. Bella vystoupila se značnými obtížemi. Počkala, než auto zamkl a vydala se pomalu za ním. Učitel to dlouho nevydržel a popadl ji do náručí. Prošel předzahrádkou a narazil na zavřené dveře. Pohlédl na hodinky a zkontroloval ordinační dobu na ceduli. Souhlasilo, měli před pár minutami otevřít.

„Už jdu,“ ozvalo se z ulice.

Ohlédl se a uviděl mladou dívku tak kolem pětadvaceti, jak se blíží rychlou chůzí a kromě batůžku na zádech ještě vleče naplněnou nákupní tašku.

„Autobus z Kamenice měl zpoždění a ještě jsem musela tetičce nakoupit, než zavrou,“ udýchaně sdělovala a odemykala. Otevřela dveře do chodby a návštěvníka pustila prvního.

„Jděte rovnou do ordinace, prosím,“ a sama vyběhla do poschodí.

Prošel čekárnou a vstoupil do známé místnosti. Bellu opatrně složil na stůl a rozhlédl se. Trochu jinak rozestavěný nábytek, a ten přístroj v rohu je nový. Víc nestačil zaregistrovat, protože se objevila táž dívka v bílém plášti. Vlasy, které za ní ještě před chvílí vlály, teď byly pevně stažené a skryté pod pláštěm.

„Ještě jednou se omlouvám,“ a obrátila pozornost k Belle.

„Tys nějaká malátná. Tu tlamu do modra má dlouho? Copak ti, holka, je?“

„Všiml jsem si toho asi před hodinou.“

Nasadila stetoskop a poslechla si srdce a plíce. Pak změřila teplotu. Po celou dobu se tvářila velmi soustředěně a zasmušile.

„Kdy naposledy jedla a co?“

„Jako každé ráno jsem jí dal porci granulí. Já jí dávám jen granule nebo někdy na přilepšenou nějakou psí konzervu. Ráno a večer. Nic jiného.“

„Nesnědla dneska ještě něco jiného?“

„To nevím. Ale nic jsem neviděl. Pravdou je, že mi běhává ke krmelcům na starý chleba, když na ně narazíme. Ale dneska ne.“

„Nabereme krev. Přidrže ji, prosím.“

„Teď plácnu blbost, tak se nesmějte,“ uvedl se učitel. „Nemůže jí být špatně z lidské krve? Nebo ze šoku? Abyste rozuměla, ona dnes našla mrtvého souseda.“

„Z krve určitě ne. Neměl tam nějaké prášky?“

„Ne. Nic jsem neviděl. Byl v bazénu a podřezal si žíly.“

Zapnula přístroj, krev ze stříkačky přelila do několika nádobek a vložila je do přístroje.

„Teď musíme asi 7 minut počkat. Jak se jmenuje?“

„Bella.“

„Tak tedy,“ jala se shrnovat dosavadní výsledky. „Bella má zvýšenou srdeční činnost, zvýšenou teplotu. Špatně dýchá a špatně se pohybuje. Pozoroval jste ještě nějaké projevy? Zvracení, průjem, křeče, nadměrné močení, žíznivost, ...“

„Zvracela. I trochu průjem měla. Pokládal jsem to za běžné. Čas od času se to stane a je zas hned dobrá. Křeče jsem nezaznamenal. Ale nepije. Ona vůbec málo pije. Přitom vymete každou louži. To je k neudržení.“

„Kdy dnes poprvé zvracela?“

„Mohlo být tak 11 hodin. Je to důležité?“

„Ano. Na vypláchnutí žaludku je už pozdě.“

„A co to modrání?“

„To je nedostatek kyslíku,“ řekla jako mimochodem a bylo na ní vidět, že v duchu prochází různé diagnózy. Nerušil ji, jen čekal na verdikt. Tiše hladil Bellu po hlavě a doufal, že se z toho nakonec vylíže.

Ticho v rozjímání trvalo několik minut, až se ozvalo cinknutí přístroje. Ten si zabručel, zamumlal a vyplivl list papíru na termotiskárně. Doktorka ho odtrhla a pečlivě studovala.

„Nedával jste jí čokoládu?“ zeptala se po chvíli. „Má v sobě velké množství theofylinu a kofeinu.“

„Rozhodně ne. Já jí dávám jen granule.“

„No. Smrtelná dávka to ještě není, ale moc nechybí. Dám jí něco na neutralizaci. Měla by hodně odpočívat a hodně pít, aby se škodlivá látka vyplavila. Přidržte mi ji.“

Zatímco mluvila, natáhla do stříkačky nějakou látku z příruční lékárny a jemně ji aplikovala.

„To všechno ten přístroj? Nebýval tu,“ poznamenal učitel.

„Na škole jsem se ho naučila používat, a tak jsem si ho sem pořídila taky. Je to elektrochemický analyzátor, který mi podá za 7 minut až dvanáct parametrů z krve pacienta. Už jsou i lepší, ale taky dražší. Vy jste technik, že se tak zajímáte?“ vzala misku, natočila do ní vodu a postavila do kouta na zem.

„Já učím matematiku a fyziku na zdejší základce. Něco tedy snad vím, ale specialista technik rozhodně nejsem. Promiňte, nepředstavil jsem se. Mé jméno je Jakub Daneš.“

„Sundejte ji, ať se může napít.“ Počkala, až Bellu přistrčí k misce a pak mu podala ruku.

„Magda Černá.“

Bella se natáhla k misce a začala pít. Pila pomalu a dlouze.

„Děkuji, paní doktorko, za Bellu. Nejraději bych vás pozval na kávu jako projev vděčnosti. A navíc na ni mám zrovna chuť. A taky musím zaplatit váš účet,“ usmál se.

„Nemohu odejít, mám službu až do sedmi,“ a po chvíli dodala. „Nikdo další tu zatím není a chvíli bych měla Bellu pozorovat, jestli se zlepšuje. Mohu pozvat já vás? Mám tu jen rozpustnou a ... Tedy jestli vám to nevadí v takovém prostředí? Taky mám chuť na kafe,“ obrátila se s otázkou v očích k Jakobovi.

„Úžasný. Přijímám rád. Prostředí je příjemné, obsluha také. Co si mohu přát víc?“

„Vy tu asi znáte kdekoho jako učitel, že?“ zeptala se a připravila vodu do konvice a hrníčky. „Chodívá sem hodně lidí?“

„Učím tu už hodně přes deset let. Tak mi prošli rukama už i rodiče mých současných žáků. Zdaleka ale všechny neznám. A co se týče ordinace, bývá dost plná, nárazově. Tím, že tu není stálá ordinace a doktoři jsou každý den jiní, lidé si navykli dost jezdit rovnou do Kamenice. Někteří doktoři si je tam i systematicky přitáhli. Na druhou stranu je Kamenice přece jen daleko. Musí se autobusem skoro půl hodiny. Prý to tu byla vyhlášená ordinace, jenže to bylo před válkou.“

Magda slila kávu a donesla hrnečky na psací stůl přes roh. „Posaďte se sem,“ ukázala na bokem postavenou židli a sama si sedla za stůl. Přitáhla a nabídla cukřenku.

„To byl můj dědeček. Před válkou to tu vedl. A celé sám postavil. Teď to patří mé pratetě,“ ukázala prstem nahoru.

„Přebíráte živnost po dědečkovi? Vida.“

„Ne tak docela. Teta už na barák nestačí a já ukončila studium. Prostě, mám 2/3 úvazku v Kamenici a zbytek tady. Na klinice mi vyšli vstříc a přijali mě. Vlastně jsem jim vytrhla trn z paty, protože se zbavili nutnosti jezdit ordinovat sem. Tohle už je moje pod jejich patronací. Nějak se začít musí,“ dodala.

„Takže tu vždycky, já a Bella, najdeme vás. To se mi líbí,“ usmál se, „Dokonce moc.“

„Ano, konec střídání. Platí to od 1.dubna, ale fakticky se začalo až dnes. Bella je tudíž můj úplně první pacient.“

„Vážně? Vůbec první?“ znejistěl.

„Tady,“ zdůraznila a uchechtla se. „Jen se neděste. Půl roku po studiu jsem měla praxi v Brně na fakultě a od nového roku jsem zaměstnancem Kamenické kliniky. A co vy? Co vy mně o sobě řekněte?“ ani se nesnažila skrýt svou zvědavost.

„Mám matfyz. Učil jsem na několika gymnáziích a nakonec mě osud zavál sem na základku. Bydlím sám s Bellou nahoře v Hilíně. To je víska připojená k Rapidicím. To nejspíš víte. A dnes mi zemřel soused a Bella ho našla. Celé dopoledne jsem strávil s vyšetřovatelem a teď si tu s vámi popíjím kávu. To je životopis, co?“ dodal lišácky.

Usmála se. „Ještě rubriku manželka a děti.“

Ztuhnul a škrobeně řekl: „Děti mám celou školu a to ostatní možná jindy.“

„Promiňte, nechtěla jsem ...“

„To nic,“ už zase nabyl rovnováhy. „Poslyšte, vrtá mi hlavou, kolik by té čokolády muselo být, podle vás?“

„Na naměřené množství theofylinu a váhy Belly, ... asi 35 kilo, že?“ vzala kalkulačku a namačkala nějaká čísla. „Bud' takových sto gramů hořké čokolády s vysokým procentem kakaa nejlépe na vaření. Nebo,“ přepočítala „250 gramů běžné hořké čokolády anebo 600 gramů mléčné.“

„Větší tabulka na vaření, tři tabulky hořké nebo přes půl kila mléčné,“ přepočítal Jakub z hlavy. „Kde by k tomu Bella přišla? Doma nic takového nemám už proto, že jsem mírný diabetik, a tak nesladím, nejím sladké. V prachu cesty tolik čokolády sotva leželo. Starej chleba, to ano. Kus zkaženého masa. Návnada na myši. To všechno si umím představit. Zvláště když tahle slečna musí do všeho kousnout. Ale čokoláda? Nemůže ten tyja být ještě v něčem jiném?“

„Kakaové boby, čaj, čokoláda, potravinářské přísady, atak.“

„To je stejně nepravděpodobné. Poslyšte, chtěl bych vás, ...“ zamyslel se a začal znova. „Jinak. Soused, důchodce, fotograf profesionál, který pořádal úspěšné výstavy, vydával knihy svých fotek, plánoval na léto výjezd na Britské ostrovy fotit a pak vydat cestopisnou knížku. Nevím s kým, ale neměl jet sám, měl to dělat s někým dohromady. Tenhle muž ještě předevčírem se mnou diskutoval o novém nastudování Hamleta a příští týden se na to do Brna chystal, lákal mě s sebou,.... Tenhle muž, podle policie, dneska spáchal sebevraždu. Údajně zanechal dopis na rozloučenou. Viděl jsem ho. Je to vytištěno z počítače a nepodepsané. Myslím tím, že chybí jméno. Ani vytištěné, ani rukou napsané. Pomůžete mi?“

„V čem?“ vykulila oči, „Píšu si spoustu poznámek a nepodepisuju je. Píšu maily i vzkazy a nepodepisuju je. Nebo jen M. Podle toho komu píšu,“ poznamenala Magda.

„Měl jsem s ním několikrát debatu, při níž se zmínil a zdůraznil, že on má potřebu všechno, co je určeno jiným podepsat. Tvrdil, že tím zdůrazňuje svůj názor. A krom toho že si tak hlídá autorská práva. Co jsem mohl vidět, každou fotku taky podepisoval na zadní stranu nebo elektronicky.“